SJORS

van de Rebellenclub

16 november 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS

Nr. 46

BILLIE TURF *in boekvorm!*

DAT IS EEN UITGAVE WAAR DE JEUGD REEDS LANG NAAR UITGEKEKEN HEEFT!

Wie kent Billie Turf niet, het dikste studentje ter wereld? Hij is de zo populaire figuur, die nu al jarenlang elke week de hoofdrol speelt in een beeldverhaal in het gretig gelezen weekblad SJORS VAN DE REBELLENCLUB.
Billie is een gezellige dikkerd, die altijd honger heeft. Hij is dan ook dag en nacht op zoek naar eten en daardoor zet hij dikwijls zijn hele kostschool op stelten. Natuurlijk wordt hij om de haverklap van school gestuurd, maar even vaak halen zijn leraren hem terug, omdat zij deze sympathieke, goedlachse figuur toch niet willen missen. Vooral meneer Kwel, die eigenlijk het meest te lijden heeft onder Billies guitenstreken, is bijzonder op hem gesteld. Geen wonder dat alle kinderen met Billie Turf weglopen en met verlangen uitzien naar de uitgave in boekvorm van Billies avonturen. Aan dat verlangen kan nu voldaan worden, want er is een verzameling verschenen van maar liefst 48 Billie-Turfverhalen.

Voor abonnees op dit blad is het kostelijke boek verkrijgbaar tegen de uiterst lage prijs van... f 0.95 (15 Fr.)! Voor nog géén gulden hebt u meer dan 1000 rijkgekleurde plaatjes op 80 forse pagina's. Bestel direct een exemplaar!

VERKRIJGBAAR

door tussenkomst van de boekhandel. Rechtstreekse bestellingen worden uitgevoerd na ontvangst van het verschuldigde bedrag ad f 0.95 op postrekening nummer 9229 van de N.V. Drukkerij De Spaarnestad, afdeling Extra-uitgaven, te Haarlem. Op het girostrookje duidelijk vermelden: „Billy Turf in boekvorm". A.u.b. geen geld of postzegels in brieven insluiten. Rechtstreekse bestellingen kunnen ook worden opgegeven bij de plaatselijke agent van dit blad.

MUG en MIK

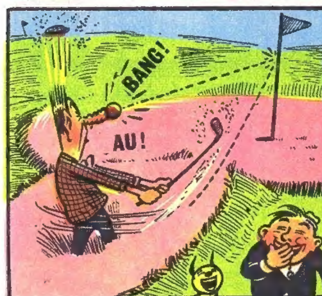

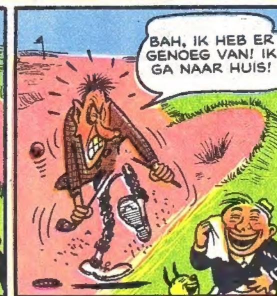

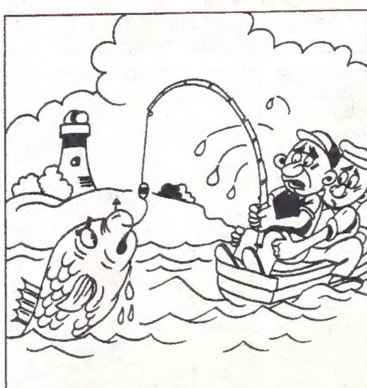

Zoekplaatje

De beide vissers op deze tekeningen moeten zich geweldig inspannen om hun buit binnen te halen. Zullen ze het redden? We weten het niet. Wie scherp oplet kan intussen acht duidelijke verschilpunten tussen de twee tekeningen ontdekken. Welke zijn het? De oplossing vind je op bladzijde 30.

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

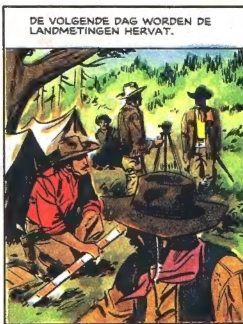

BEREN? NOU, DAAR HOEF JE TOCH NIET BANG VOOR TE ZIJN?
DAT ZEG JIJ! GRIZZLYBEREN ZIJN ZEER GEVAARLIJK!

ALS EEN GRIZZLY OP ZIJN ACHTERSTE POTEN GAAT STAAN, IS HIJ GROTER DAN JIJ. MET ÉÉN ENKELE KLAP VAN ZIJN KLAUWEN KAN HIJ JE HOOFD VERBRIJZELEN!

WE NADEREN NU HET KAMP. IK ZOU GRAAG WILLEN DAT JE MET NIEMAND SPREEKT OVER WAT ER GEBEURD IS.
NATUURLIJK. JIJ BENT MIJN VRIEND EN MEESTER, SAM!

IK ZAL DE MUILEZEL MARY NOEMEN.
JA, DAT IS EEN GOEIE NAAM.

ZE RIJDEN HET KAMP BINNEN...
KIJK EENS, DAAR KOMT HAWKENS AAN MET EEN MUILEZEL!
WAAR HEB JE DIE VANDAAN GEHAALD?
ZE HEBBEN HEM OVER DE POST NAAR ME TOE GESTUURD!

DE VOLGENDE DAG WORDEN DE LANDMETINGEN HERVAT.

HET KAMP WORDT VERPLAATST NAAR HET BOVENEINDE VAN HET DAL, VLAK BIJ DE PLAATS WAAR DE BUFFEL GEDOOD WAS.
KIJK EENS, SAM! HET KADAVER VAN DIE BUFFELSTIER IS WEG!
HM, DAT HEBBEN IN GEEN GEVAL INDIANEN GEDAAN!

ER LOOPT EEN BREED SPOOR NAAR HET KREUPELHOUT! IK DENK...

OOK RATTLER IS HET SPOOR NIET ONTGAAN...
ALLES ZAL WEL SPOEDIG DUIDELIJK WORDEN!
HA, HA, ER KOMT WERK AAN DE WINKEL, MANNEN!

ENKELE MINUTEN LATER
VLUCHT! DE BOMEN IN!
HIJ KRIJGT ONS TE PAKKEN!

DE BOMEN IN! HIJ KAN NIET KLIMMEN!
LIEVE HELP, WAT GAAT ER GEBEUREN?

HELP! HELP!

GROTE GOEDHEID, EEN GRIZZLY-BEER!

IK BEN VERLOREN! HELP!
ARRANZ-63

WAT EEN PECH! MIJN GEWEER IS NIET GELADEN!

DIE MAN IS IN GEVAAR. IK MOET IETS DOEN!

PANG!

DE GRIZZLY RICHT ZICH OP EN KIJKT OLD SHATTERHAND RECHT IN HET GEZICHT...
P.22

Naar vreemde landen

STUURMAN BLACKWELL HAD AAN BOORD VAN DE *THISBE* EEN MUITERIJ ONTKETEND. DAARNA WAS HET SCHIP OP EEN RIF GELOPEN. IN KAPITEIN SELBY'S LAATSTE BRIEF STOND DAT DE REDER PROUST EERST HÉM HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. VANAF MANIARA-EILAND ZAG HARRY DE KOLONIST HET VLOT MET JOAN EN JOE.

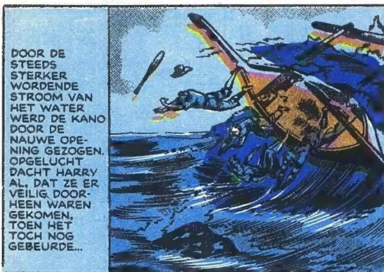

MAAR HARRY KEEK GRIMMIG NAAR DE BRANDING IN DE SMALLE OPENING TUSSEN DE KORAALRIFFEN. HET ZOU NIET GEMAKKELIJK ZIJN DAAR DOORHEEN TE KOMEN MET TALUFA'S OUDE KANO, DIE NU DOOR HET GEWICHT VAN DE KINDEREN VEEL WATER SCHEPTE.

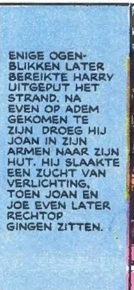

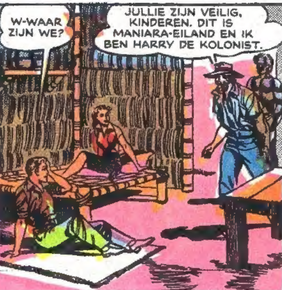

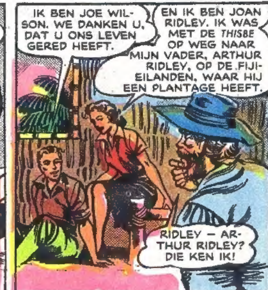

HARRY ZWOM NAAR JOAN TOE. HAAR HOOFD KWAM JUIST WEER BOVEN WATER. HIJ WIST, DAT HET DE LAATSTE KEER WAS. ALS ZIJ WEER ONDER ZOU GAAN...

HIER IS ETEN
EN JE MOET VOOR DIT MEISJE NOG EEN HUT BOUWEN.
O, WAT AARDIG!
VOLGENS HARRY BEHOORDEN DE INBOORLINGEN VAN HET EILAND TOT EEN VREEDZAME STAM. DE ZON SCHEEN FEL EN HET WAS TE WARM OM TE WERKEN. MAAR TOEN HET 'S AVONDS WAT KOELER WERD, HIELPEN JOAN EN JOE DE KANAKA'S MET HET BOUWEN VAN JOANS HUT.
WAT LEUK, JOE. MIJN EIGEN HUIS!
JA, EN ZOLANG IK NOG GEEN EIGEN HUT HEB, MAG IK IN DIE VAN MENEER HARRY SLAPEN.

TOEN DE HUT KLAAR WAS, BLEVEN JOAN EN JOE NOG EVEN PRATEN.
BEN JE VAN PLAN MENEER HARRY VAN KAPITEIN SELBY'S BRIEF TE VERTELLEN?
NEE, JOAN! WAT WETEN WE EIGENLIJK VAN HARRY AF? NIETS! NEE, DIE BRIEF HOUD IK VEILIG BIJ ME.

WAAROM ZOU DIE BRIEF ZO BELANGRIJK ZIJN? DAAR MOET IK MEER VAN WETEN!

DAAROP STAPTE HARRY DE HUT BINNEN.
O, MENEER HARRY! WE VROEGEN ONS NET AF, HOE WE AAN GELD MOETEN KOMEN OM DE OVERTOCHT NAAR JOANS VADER TE KUNNEN BETALEN.
WEL, ER IS HIER NÓG EEN BLANKE, HAMILTON HEET HIJ. MISSCHIEN KUNNEN JULLIE BIJ HEM GAAN WERKEN.
WE ZULLEN MORGEN NAAR HEM TOE GAAN.

EVEN LATER GING JOE NAAR HARRY'S HUT. HIJ BESLOOT DIRECT TE GAAN SLAPEN.
MIJN BROEK STOP IK VOOR ALLE ZEKERHEID MAAR ONDER HET KUSSEN!

INTUSSEN ZAT HARRY DIEP NA TE DENKEN.
IK MÓET WETEN, WAT ER IN DIE BRIEF STAAT! VANNACHT NOG!

VERDRAAID, HIJ HEEFT ZIJN BROEK ONDER ZIJN KUSSEN GELEGD!

HIJ SLAAPT ALS EEN BLOK. NOU EENS KIJKEN.

TJONGE! HIERDOOR KAN DIE PROUST, DE REDER VAN DE THISBE, ACHTER DE TRALIES KOMEN!

OPEENS KREEG HARRY EEN IDEE! ZIJN OGEN GINGEN ERVAN SCHITTEREN! DIE PROUST ZOU ER VAST WEL EEN HELEBOEL VOOR OVER HEBBEN OM DIE BRIEF TE BEZITTEN! HARRY BESLOOT DE BRIEF WEER TERUG TE LEGGEN, MAAR JOE GOED IN DE GATEN TE HOUDEN. DIE BRIEF WAS GELD WAARD! MAAR...

HEE, WAT DOET U DAAR?
ZOU HARRY DE KOLONIST ZICH ERUIT WETEN TE REDDEN?

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

Judith was ontvoerd. Haar vriendinnen besloten haar op te sporen en riepen de hulp in van inspecteur Hudson.

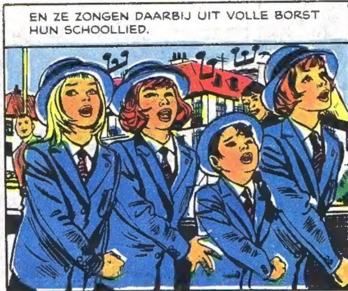

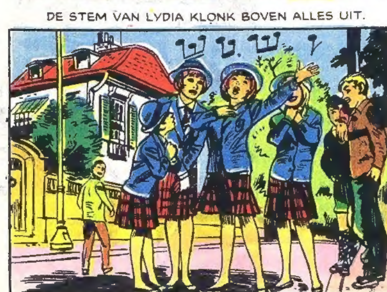

JUDITH HAD HET PLAN DOOR EN BEGON OOK TE ZINGEN.

MAAR DE LIST WAS GESLAAGD...

OP DAT MOMENT VERSCHEEN DE HELIKOPTER OM PROFESSOR FOSTER OP TE HALEN.

OP DATZELFDE OGENBLIK...

Nachtelijke kortsluiting

door H. J. Goodyer

Ik had de andere auto eerst helemaal niet gezien en ik zag de man pas op de weg staan, toen ik al bijna boven op hem zat. De sneeuw viel in grote vlokken neer en de ruitewissers veegden telkens hele ladingen van de ene naar de andere kant van de voorruit.

Waarschijnlijk had hij ons al van verre gezien of in ieder geval *horen* aankomen. Tegen de tijd dat hij in het licht van mijn koplampen te zien was, stond hij wanhopig met zijn armen te zwaaien, alsof hij een windmolen was. Hij zag er verkleumd uit en zijn overjas was bedekt met sneeuw.

Pat gaf een gil en instinctief trapte ik op de rem. Gelukkig dacht ik er bijtijds aan dat voorzichtig te doen, anders waren we ongetwijfeld, net als die andere wagen, in de sloot terechtgekomen. Maar onmiddellijk daarna bedacht ik me weer; je las de laatste tijd in de krant nogal eens over roofovervallen en ik was niet van plan om iets dergelijks te riskeren, vooral niet nu Pat bij me was. Ik schakelde over en wilde om de man heen rijden.

„Stop je niet?" vroeg Pat verschrikt.

Ik schudde mijn hoofd.

„Maar die man heeft pech, Bill! Je moet stoppen!" drong Pat aan.

Toen zag ik de auto pas. Hij was aan de verkeerde kant van de weg dwars over de berm geslipt en hing nu voorover in de sloot, die, zoals overal in die laaggelegen streken, behoorlijk diep was. Ik remde weer en bracht mijn Morrisje ongeveer twintig meter verderop tot stilstand.

Boven het gezoem van de motor uit konden we zijn voeten door de sneeuw horen stampen, toen hij vlug kwam aanlopen. Hij stopte bij het portier van de Morris en keek naar binnen. Ik draaide het beslagen raampje naar beneden en zag toen pas, dat hij bloedde uit een snee in zijn wang. Het scheen mij toe dat dit de hele zaak heel wat ernstiger deed lijken. Zonder dat ik nu precies wist waarom, deed ik het portier open en stapte uit.

„Bent u erg gewond?" vroeg ik.

„Nee, alleen hier maar," antwoordde hij en wees naar de wond in zijn wang.

„Hebt u nog passagiers?" informeerde ik.

„Nee, ik ben alleen. Als ik met u mee zou mogen rijden... gaat u nog ver?" Hij sprak enigszins met een accent, waaraan ik kon horen dat hij niet uit deze streek kwam. Vermoedelijk uit West Country, dacht ik.

„Nog ongeveer vijftien kilometer," zei ik. „We gaan naar Shorely. Weet u waar dat is?"

„Neen. Maar daar zal ik dan wel weer verder zien. Bedankt, vriend!" Hij klauterde over de voorbank heen en ging achterin zitten.

Opgelucht dat we weer verder konden rijden, stapte ik in en klapte het portier dicht.

De man op de achterbank was bezig zijn overjas uit te trekken en de sneeuw vloog alle kanten op.

„Het spijt me dat ik u moest lastig vallen," zei hij. „Ik begon al bang te worden, dat ik daar de hele nacht zou moeten blijven. Dit is nu niet bepaald een drukke weg, is het wel?"

„Nee, 's nachts om twaalf uur in ieder geval niet," zei Pat, terwijl ze achterom keek en tegen hem glimlachte. „We zijn heerlijk uit geweest. Bill had er eerst niet zoveel zin in, maar ik heb hem overgehaald."

Ik trok een lelijk gezicht tegen haar.

„Hoe is het eigenlijk gebeurd?" vroeg ik over mijn schouder.

Hij vertelde het, maar ik luisterde niet erg oplettend. Ik had zowat al mijn concentratie nodig om niet van de weg af te raken.

„Waarheen was u op weg?" vroeg Pat aan de man.

„Naar Nottingham. Maar ik ben in Bolingford verkeerd gereden."

„Goeie genade," zei ik. „Dan zit u dus nu helemaal in de verkeerde hoek.

Het ergste is dat er niet eens een garage is, voordat we in Shorely zijn en ik twijfel eraan of u ze daar zover krijgt, dat ze vannacht nog naar uw auto gaan kijken."

„O, dat heeft niet zo'n haast. Die auto loopt niet weg. Ik moet zo snel mogelijk naar Nottingham zien te komen. Ik heb daar morgen een belangrijke..." Hij aarzelde even... „een belangrijke bespreking. Is er in Shorely soms een station?"

„Jawel. Maar er rijdt maar één keer per week een trein!"

„Watblief?"

„Nou, laten we dan zeggen zes keer per week. Eén keer per dag, behalve morgen, want dan is het zondag."

„Rijden er dan soms bussen?"

„Kun je van Shorely per bus naar Nottingham komen?" vroeg ik aan Pat.

„Alleen als je eerst teruggaat naar Bolingford. Dan kun je vandaar rechtstreeks naar Nottingham. Zo zou u het kunnen doen."

Hij vloekte zacht. Dat vond ik niet prettig en daarom zei ik nogal kortaf: „Ik ben bang dat dat de enige oplossing zal zijn," en daarna reden we een poosje stilzwijgend verder.

Het leek erop dat het iets minder sneeuwde dan eerst. Het zicht was echter nog steeds slecht en van de bekende punten onderweg was door de dikke sneeuwlaag geen enkel te herkennen, maar ik dacht dat we over een half uur wel thuis zouden zijn.

„Wat was er toch aan de hand met Tony Melford?" vroeg Pat opeens. Ze vond klaarblijkelijk dat je de beleefdheid tegenover vreemdelingen ook kon overdrijven.

„Met Tony Melford?" vroeg ik.

„Ja, heb je hem dan niet gezien? Hij liep opeens de dansvloer op met een gezicht alsof er iets heel ergs gebeurd was, en hij liep naar die nieuwe eskadroncommandant toe, je weet wel, die met dat snorretje..."

„Bedoel je Rogers?"

„Precies. Hij was net bezig om een samba met Nellie Walcott te dansen. Toen Tony hem wat in het oor had gefluisterd, liet hij Nellie zo maar midden op de dansvloer staan en hij en Tony gingen er vliegensvlug vandoor. Waarom zou dat zijn?"

„Geen idee. Misschien was er op de basis iets niet in orde."

Het viel me op, dat de man op de achterbank aandachtig naar ons zat te luisteren; ik kon dat horen aan zijn ademhaling, die wat onrustig was.

„Was dat een dansavond van de luchtmacht?" vroeg hij geïnteresseerd en hij leunde iets naar voren.

„Ja," zei ik. Toen maakte hij een geluid, dat een lach moest voorstellen.

„Misschien had er wel iemand een raket gestolen."

Die opmerking gaf me te denken. Hoe wist hij, dat Bolingford een raketbasis was geworden? Dat was pas de vorige maand gebeurd en de helft van de raketten was pas aangekomen. Er werd natuurlijk altijd gepraat, dat hoefde niemand mij te vertellen, maar een man, die alleen maar op doorreis was, kon toch nauwelijks gelegenheid hebben gehad om aan dergelijk geklets aandacht te schenken. Als het tenminste waar was, dat hij alleen maar op doorreis door Bolingford was gekomen. Dat had hij eigenlijk niet met zoveel woorden gezegd...

„Bent u vandaag van ver gekomen?" vroeg ik hem zo terloops als ik kon.

Hij scheen even te aarzelen.

„Van Hull," zei hij toen.

„Over rijksweg 15 zeker?"

„Ja, dat klopt."

„Het is een hele vooruitgang, vindt u niet," vroeg ik weer, „nu de nieuwe brug over de rivier klaar is! Dat snijdt een heel stuk af."

„Ik zou ook graag even met uw ouders willen praten..."

Hij was het geheel met mij eens.

„Een prachtstaaltje van bruggebouw!" voegde hij er ten overvloede aan toe.

Dat deed de deur dicht! Er was helemaal geen nieuwe brug over de Humber, en voor zover mij bekend was, was er niemand die erover piekerde om daar verscheidene miljoenen aan te spenderen om er een te bouwen! Nu wist ik dus dat hij loog en dat hij waarschijnlijk aldoor gelogen had.

Maar waarom? Ik besloot mijn voelhorens nog eens uit te steken.

„Heb je gehoord, dat ze verleden week een kippendief in de kraag gegrepen hebben?" vroeg ik aan Pat.

„Wie? Waar?"

„Je weet toch dat de politie vaak iedereen controleert, net aan deze kant van het dorp? Meestal op zaterdagavond," voegde ik er boosaardig aan toe en ik dacht bij mezelf: ziezo, mijn jongen, daar kun je het voorlopig mee doen!

Het interesseerde Pat niet zo erg, maar we bleven er toch nog even over doorpraten en al die tijd was het achter in de auto onbehaaglijk stil.

Opeens zei hij: „Dus ze houden alle wagens aan?" Zijn stem klonk nu heel anders: hoger en gespannen.

Hij zat hem te knijpen, dat kon een kind zien. De laatste die hij zou willen ontmoeten, was een politieman. Ik vroeg me opeens af, wat voor risico's hij wel zou willen nemen om de politie te kunnen vermijden; ik dacht zo bij mezelf, dat hij weleens rare dingen zou kunnen doen, als hij gezocht werd.

Het was heel goed mogelijk dat hij gewapend was... Ik moest het spel niet te ver doordrijven. Als ik hem ertoe zou brengen zijn laatste kaarten op tafel te leggen, zou het weleens niet zo best met ons kunnen aflopen...

Ik voelde dat het zweet me aan alle kanten uitbrak, maar toch slaagde ik erin zorgeloos te lachen.

„Vanavond staan ze er vast niet. Zou u dat doen, in zulk weer?"

De man haalde diep adem en scheen opeens zeer opgelucht.

Het scheen dat Pat helemaal niet gemerkt had dat er iets niet in orde was. „Als hij pas morgenvroeg met de bus mee kan, waar moet hij dan slapen vannacht?" vroeg ze. „Er is hier nergens een gelegenheid waar je kunt logeren. Misschien zou hij bij mevrouw Spencer kunnen overnachten? Het is trouwens wel erg laat om daar nu nog aan te komen..."

Plotseling wist ik, hoe ik de zaak aan moest pakken. Ik zag het zo duidelijk voor me, alsof iemand het met grote letters voor me had opgeschreven. Het zou gemakkelijk genoeg zijn, als ik alleen maar even met Pat apart zou kunnen praten. Als dat niet kon, dan zou het niet zo eenvoudig zijn...

We reden juist het plaatsje Aubrey binnen.

„We kunnen mevrouw Spencer toch niet wakker maken," zei ik, „het is nota bene midden in de nacht! Het lijkt me het beste, dat hij met ons meegaat. We zullen wel een plaatsje vinden waar hij kan slapen."

Pat durfde niet hardop zeggen wat ze dacht, maar de blik die ze me toewierp, sprak boekdelen. Ze was blijkbaar niet bepaald gecharmeerd van de man. Deze scheen mijn voorstel echter toe te juichen.

„Dat zou enorm zijn," zei hij, „dat sla ik vast niet af!"

Nu zei Pat toch dapper: „Ik zou met geen mogelijkheid weten, waar hij moet slapen, Bill. We hebben maar een klein huis, ziet u. Het spijt me erg, maar. . ."

„Ik kan wel op een stoel in de keuken slapen," zei de man, wel wat al te brutaal. Zijn stem klonk strijdlustig en aanmatigend.

Ik wist dat Pat nu woest zou worden. Dit was echter in geen geval het geschikte moment voor haar om driftig uit te vallen en daarom zei ik vlug: „Bij de volgende bocht staat een telefooncel. Ik zal wel even naar huis bellen en vragen of het goed is, dat hij meekomt. Vind jij ook niet?"

Ze gaf geen antwoord. Ik wist dat ze nu een hele tijd zou blijven mokken, maar och, dat was misschien in dit geval nog wel het beste. De verlichte telefooncel was nu al vaag te zien.

Ik remde voorzichtig en deed het portier open. „Ik ben zo terug." Ik verwachtte half en half, dat Pat wel even zou meegaan, maar in plaats daarvan stapte onze passagier uit en zei: „Ik zou ook graag even met uw ouders willen praten. Voor alle zekerheid, weet u." Hij lachte, zodat het net was alsof hij wilde zeggen: „Om zeker te weten of het wel gelegen komt." Maar ik wist dat hij in werkelijkheid bedoelde: „Om zeker te weten dat je geen geintjes uithaalt," of zo iets dergelijks.

Mijn hersenen werkten koortsachtig toen we de cel binnengingen. Dat was nou iets, waarop ik helemaal niet gerekend had. Nu had ik maar één kans op de duizend dat mijn plan zou lukken. Ik draaide het nummer. Ik hoorde de bel overgaan en het bloed gonsde in mijn oren van de spanning. Drie, vier maal ging de bel over; toen hoorde ik tot mijn grote opluchting de slaperige stem van mijn vader aan de andere kant van de lijn.

„U spreekt met Bill, vader. Het spijt me dat ik u heb wakker gemaakt." Zonder hem tijd te geven om te antwoorden ging ik dadelijk verder: „We zijn op weg naar huis, maar we hebben een kleine moeilijkheid. We hebben een man bij ons, die vlak bij Bolingford een ongeluk met zijn auto heeft gehad. We hebben hem een lift gegeven. . ."

Ik drukte de hoorn tegen mijn oor en wachtte een paar seconden, maar net toen vader iets wilde zeggen, praatte ik door: „Nee, hij is niet erg gewond. Om u de waarheid te zeggen, hij staat op dit moment naast me. Hij wil straks ook nog even met u praten. Waar het ons om gaat is dit: kunt u hem daar tot morgenvroeg onderbrengen? We zijn nu in Aubry — we kunnen over ongeveer een half uur thuis zijn."

Ik zag dat de vreemdeling zijn wenkbrauwen vragend optrok. Dat was namelijk juist de truc! „Over een half uur pas?" vroeg hij zacht.

Nu kwam de duidelijke stem van vader weer door: „Zei je niet dat jullie in Aubrey waren?"

„Ja, vader."

„En wil je hem hier naar toe brengen?"

„Ja, vader."

Het was even stil. Toen zei vader: „Ja, ik geloof dat het wel zal gaan. Heeft hij ook bagage bij zich?"

Ik keek even naar de man, die met zijn rug tegen de glazen deur leunde. Hij had zijn overjas open en zijn colbert ook. En knus tegen zijn witte overhemd aan kon ik de donkere omtrek van een schouderholster onderscheiden. . . Ik keek gauw weer de andere kant op.

„Neen," zei ik in de telefoon.

„Neen?" herhaalde vader. „Goed. Zei je niet dat hij met me wilde praten?"

„Ja, hier komt hij." Ik overhandigde de man de telefoon. Hij pakte de hoorn ruw beet en duwde mij opzij.

„Zeer vriendelijk van u dat ik kan komen," zei hij. „Is het niet al te veel last?"

Ik hoorde vader zeggen: „Het zal wel gaan. Tot straks dan."

Onze vriend legde de telefoon weer neer. Hij draaide zich naar mij om en zei: „Een half uur? En u zei, dat het maar vijftien kilometer was vanaf de plek waar u mij hebt opgepikt!"

„Dat is onder normale omstandigheden ook zo. Maar vannacht moeten we een nogal grote omweg maken om er te komen, vanwege de grote bergen stuifsneeuw die overal liggen," legde ik uit.

We stapten weer in de auto.

„Nou, én?" vroeg Pat.

„Ik heb met vader gepraat," zei ik. „Hij zegt dat het goed is, dat we hem meenemen."

Ik dacht dat ze tegen het dak zou vliegen!

„Bill, je wilt toch niet zeggen, dat we helemaal. . ."

„Met een beetje goede wil kan hij er nog wel bij," zei ik haastig. „Per slot van rekening is het maar voor één nacht, Pat."

Ze keek me met open mond aan, net een vis op het droge!

„Bill, je bent toch niet helemaal gek geworden?"

Ik moest de eerstvolgende zijweg naar links inslaan en het was al moeilijk genoeg om in een sneeuwstorm de juiste koers te houden zonder dat Pat zo zat te zeuren, maar ik moest haar op de een of andere manier de mond snoeren.

„U moet het mijn zuster maar niet kwalijk nemen. Ze is een beetje moe, daar komt het van." Ik hoopte dat ze nu maar weer koppig zou zwijgen. Maar dat deed ze niet.

„Hoor eens even, Bill," zei ze koel. „Ik weet niet, wat jou opeens mankeert. Het was al erg genoeg, toen je..."

Op dat ogenblik zag ik de zijweg, hè, haast te laat! Ik kon nog net het stuur omgooien, maar een ogenblik dacht ik, dat de auto zou slippen. Zachtjes aan, zei ik tegen mezelf, zachtjes aan, dan breekt het lijntje niet. Niet remmen, niet te wild. . . nu optrekken. . . Gehoorzaam deed het Morrisje wat ik wilde, en ik herademde opgelucht.

„Pat," zei ik bedaard. „Ik kan bij dit noodweer niet rijden, als jij de hele tijd tegen me zit te praten." Ik voelde met mijn voet naar de hare en drukte er zachtjes op. „Als je wilt, dat we heelhuids thuiskomen, houd dan je mond."

Die laatste vier woorden zei ik met iets te veel nadruk en onze passagier reageerde onmiddellijk. Ik denk dat hij ons toch niet helemaal vertrouwde.

„Praat dan maar met mij, Pat," zei hij. „Wat wilde je daarnet zeggen? Wat wilde je broer eerst doen?"

Dat was niet de manier, dat had ik hem wel direct kunnen vertellen. Zó zou hij bij mijn dierbare zus niets bereiken.

Pat snoof en zei: „Ik vind, dat dat u niets aangaat!"

Een paar minuten was het nu stil op de achterbank. Ik wist dat hij zat na te denken en ik ging in gedachten nog eens alles na, terwijl ik me afvroeg waardoor hij zo achterdochtig geworden was. Hij had in de telefooncel niets gemerkt, daar was ik vrijwel zeker van. Had ik vader wel genoeg verteld? Was er soms iets dat ik vergeten had te zeggen?

En plotseling wist ik dat ik inderdaad iets belangrijks vergeten had.

Toen het tot me doordrong voelde ik me helemaal slap worden. Ik verloor alle moed. Hoe had ik dat in vredesnaam kunnen vergeten?

Ik reed maar voort, terwijl mijn hersens koortsachtig werkten. Ik kon nu niet meer terug, maar had het nog wel zin om er mee door te gaan? Uit mijn ooghoek kon ik de met sneeuw bedekte slagbomen al zien en ik maakte vlug een bocht naar rechts.

„Rijdt u eigenlijk wel de goede kant op? Het is net, alsof we in een kringetje rondrijden," zei onze passagier. Zijn stem klonk nu weer achterdochtig en agressief.

Pat kaatste direct terug: „Mijn broer doet zijn best, dat ziet u toch wel! Bent u dan nooit tevreden?"

Dat deed hem om de een of andere reden een toontje lager zingen.

„Neem me niet kwalijk, juffrouw," zei hij op een heel andere toon. „Ik maak nogal eens de fout van de achterbank af voor chauffeur te willen spelen. Het zal niet weer gebeuren."

„Dank u," zei Pat koel.

Twintig minuten gingen zo voorbij. Af en toe boog hij zich voorover om door de voorruit naar buiten te kijken, maar het grootste gedeelte van de tijd zat hij rustig en veel meer ontspannen op zijn plaats en praatte ongedwongen over koetjes en kalfjes.

Nu kan het elk ogenblik gebeuren, dacht ik. Nu heb je zo dadelijk de poppen aan het dansen. Mijn ogen traanden en deden pijn van het ingespannen turen door de dwarrelende, dansende sneeuwvlokken.

Toen waren we er opeens, volkomen onverwacht. Ik reed tot vlakbij de poort, remde en gooide het portier al open toen de wagen nog maar nauwelijks stilstond. De schildwacht kwam vlug aanlopen met zijn stengun schietklaar.

„Achterin," zei ik schor. „Houd hem onder schot, vlug! Hij is gewapend!"

Toen was Tony Melford er ook, en de andere mannen van de bewakingsdienst, en vader, die er uit zag als een ruigharige sneeuwpop. Ze sleurden onze passagier uit de wagen en namen hem zijn revolver af. Daarna voelden we ons allemaal een heel stuk beter.

„Toen we ongeveer halverwege waren," zei ik, „kreeg ik de schrik van mijn leven. Ik dacht er opeens aan dat de landingslichten natuurlijk zouden branden. Deze kon je op een paar honderd meter afstand al zien, zelfs bij dit weer. Hij was tóch al zo wantrouwig en ik wist dat hij meteen zou begrijpen wat we met hem van plan waren, als hij die gloeiende bollen zag. De hemel zij dank, dat u eraan gedacht hebt om ze uit te doen!"

„Dat hebben wij niet gedaan," zei vader, „dat heeft die passagier van jullie gedaan. Hij houdt zich namelijk bezig met sabotage. Toen hij de landingslichten onklaar had gemaakt, merkten wij meteen dat er iets niet in orde was. Gelukkig had hij nog niet veel schade aangericht, maar hij zag wel kans om er zonder kleerscheuren tussenuit te knijpen. Als jullie er niet geweest waren. . . Kom, ga nu maar mee naar de wachtkamer, daar is het warm. En voor jullie vriend hebben we ook nog wel een aardige, kleine verwarmde kamer. Controleer eens even of hij soms nog meer wapens bij zich heeft, sergeant, en breng hem dan weg."

„Vertel eens," vroeg vader, „hoe je het hebt klaargespeeld. Ik zou gedacht hebben, dat dit wel de laatste plaats was, waar hij zich naar toe liet brengen."

„Dat is het juist," zei ik. „Hij dacht dat we hem mee naar huis namen. Ik wist dat u hier vannacht was, dus alles wat ik te doen had, was uw privé nummer draaien. Hij dacht dat dat het nummer was van ons huis in Shorely. Er was immers geen enkele reden voor hem om me niet te geloven!"

„Dus je bent gewoon weer teruggereden, zonder dat hij het in de gaten had?"

„Ja, maar ik ben over de hoofdweg teruggereden. Dat leverde geen moeilijkheden op, want hij was de weg toch helemaal kwijtgeraakt. Nee, toen ik met u moest telefoneren, terwijl hij vlak naast me stond en ieder woord, dat u zei, kon horen, toen was ik toch wel even ontzettend bang!"

Pat scheen met stomheid geslagen te zijn vanaf het moment dat we bij de poort waren uitgestapt. Nu zei ze eindelijk, terwijl ze van vader naar mij keek: „Hoe hebben jullie hem in vredesnaam zo voor de gek kunnen houden met dat telefoongesprek?"

Vader lachte tegen mij.

„Nou, om te beginnen ging Bill zogenaamd een vraag beantwoorden, die ik niet eens had gesteld. Daarna zei hij dat jullie op weg naar huis waren, maar direct daarna vroeg hij of ik de man hier kon onderbrengen. Vervolgens vertelde hij, dat jullie in Aubrey waren en dat jullie over ongeveer een half uur thuis zouden zijn. Dat was voor mij wel het duidelijkste bewijs dat er iets bijzonders aan de hand was, want zelfs in een sneeuwstorm doe je over de afstand Aubrey-Shoreley nog geen tien minuten. Natuurlijk zaten we hier allemaal erg in spanning, dat begrijp je wel!"

De gevangene werd de kamer binnengebracht. Toen hij halverwege was, bleef hij staan en keek mij aan met een blik, zó vol intense haat, dat ik er kippevel van kreeg.

„Jij vervloekte, gemene schoft. . ." siste hij woedend.

Opeens voelde ik me fantastisch.

„Maar u hebt toch zelf aan mijn vader gevraagd of het niet ongelegen kwam, dat u hier bleef overnachten!" zei ik. „Ik voelde me niet geroepen om u uit te leggen, dat vader sprak vanuit de luchtmachtbasis te Bolingford en dat hij hier het commando heeft!"

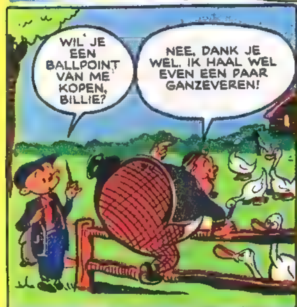
Billie Turf

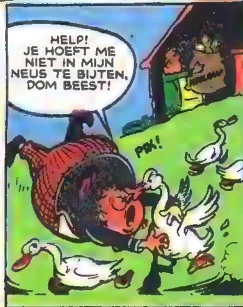
het dikste studentje ter wereld

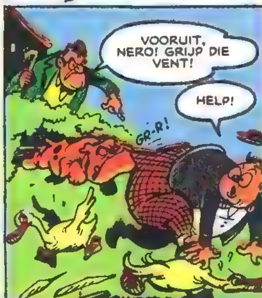

VOORUIT, GA JE WASSEN EN HAAL DIE VLEKKEN UIT JE KLEREN!
HUP, ZWARTEPIET!

EVEN LATER IN HET DORP...
HEBT U IETS OM INKTVLEKKEN UIT KLEREN TE HALEN?
JA, IK HEB HIER IETS HEEL GOEDS!
ZWIP VERWIJDERT ALLE VLEKKEN

PRIMA SPUL, ZEG! EEN BEETJE OP EEN VLEK EN WEG IS IE!

ZO, NU GA IK DE JONGENS EENS EEN POETS BAKKEN!
DEGENEN DIE VLEKKEN IN HUN WERK MAKEN WORDEN GESTRAFT!
INKT

PAS OP, JONGENS! WE MOGEN GEEN VLEKKEN MAKEN!
ZO, NU EVEN MIJN SPUIT VULLEN!

ZO, IK BEN KLAAR, EN IK HEB GEEN VLEKKEN!
DAAR GAAT IE DAN!
IK OOK NIET!

LET OP!
HELP! HOE KOMEN AL DIE VLEKKEN OP MIJN WERK?
WIE DEED DAT?

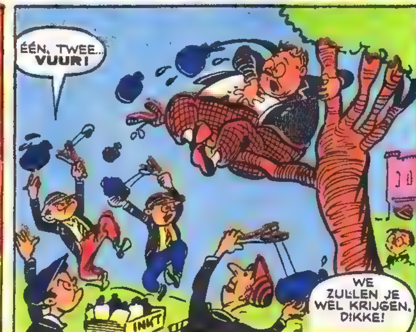

DAT DEED JIJ NATUURLIJK, HÈ?
NIETES! JIJ DEED HET!
IS ER IETS, JONGENS?
KEES HEEFT HET GEDAAN!

ALS JULLIE ME EEN KLEINIGHEID GEVEN, ZAL IK DIE VLEKKEN ER VOOR JULLIE UITHALEN!
GRAAG, BILLIE!

ZO, EEN BEETJE ZWIP ERBIJ EN DE ZAAK IS WEER GEZOND!

FANTASTISCH, ALLE VLEKKEN ZIJN WEG!
WIST IK WEL! ZWIP IS GEWELDIG!

HEE, DAT SPUL HEEFT ALLES UITGEVAAGD, OOK ONS WERK! NU MOETEN WE OPNIEUW BEGINNEN!
HELP! GA WEG, JULLIE!
INKT

ÉÉN, TWEE... VUUR!
WE ZULLEN JE WEL KRIJGEN, DIKKE!
INKT

HAD IK NOU TOCH MAAR EEN BALLPOINT GEKOCHT!

Wim Hanssen, Brunsumerweg 11, Nieuwenhagen en *Jo Grond, Pleistraat 21, Nieuwenhagen*, zoeken correspondentievriendinnen van veertien of vijftien jaar, liefst uit Noord- of Zuid-Holland. • *Loes Borremans (16), A. Kuyperlaan 87a, Rotterdam*, wil corresponderen met een jongen van zeventien of achttien jaar uit België • *Harrie van den Hurck (16), Dorpsstraat 7, Oisterwijk*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zestien of zeventien jaar. • *Brenda Tijmensen (15), Kanaalweg 9, Hamersveld*, wil corresponderen met een r.k. jongen van zestien of zeventien jaar. Hobby's: gitaar, wandelen en film. • *Rita Tijmensen (13), Kanaalweg 9, Hamersveld*, wil corresponderen met een r.k. jongen van dertien of veertien jaar. Hobby: moderne muziek. • *Marleen van Ooijen (12), Middenscheepvaartstraat 6b. Hoek van Holland*, wil corresponderen met

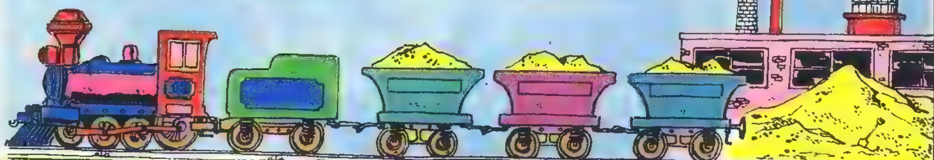

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

een jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, gitaar, foto's van filmsterren. • *Gerry ten Have (15), Violierenstraat 34b, Zwolle*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, moderne muziek. • *Gerda Bakker (15), Zuiderdiep 406, Valthermond (Dr.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Engeland, liefst uit het zuiden van dat land. Hobby: paardrijden. Wie kan haar aan adressen helpen? • *Paul Wagenaar (14), Baarsweg 102, Hoogvliet (Z.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: sport, lucifersmerken en suikerzakjes. • *John Brown (21), Zeewijk 14a, San Nicolas, Aruba, Ned. Ant.* en *Francisco Sanchez (18), Socotorowijk 22, Oranjestad, Aruba, Ned. Ant.*, willen corresponderen met twee Nederlandse meisjes tussen achttien en twintig jaar. • *Jeanne Leeggangers (14), Rozenstraat 38, Kaatsheuvel (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Duitsland. Hobby's: zwemmen, lezen en lichte muziek. Kan iemand haar aan adressen helpen? • *Peter de Jonge, IJsselstraat 51, Den Helder*, doet de volgende aanbieding: voor twee speldjes geeft hij tien suikerzakjes terug. • *Jantje Garming (11), Rietlandenstraat 14, Zuidbarge Emmen (Dr.)*, en *Janna Ziengs, Rietlandenstraat 13, Zuidbarge Emmen (Dr.)*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren, postzegels en bazookawikkels. • *Wilma Hendriks (15), Spoorstraat 9, Tienray (L.)*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Arie Stoop (15), Mariastraat 45, Mariahout gem. Lieshout (N.-Br.)*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van veertien of vijftien jaar, liefst uit Noord-Brabant. • Wil *Annie Bruinsma uit Harlingen* ons even haar juiste adres opgeven? Anders kunnen wij haar niet in deze rubriek opnemen. • *Jan Damen, Dahliastraat 5, Heerlerheide (L.)*, doet de volgende aanbieding: wie hem lucifersmerken stuurt, krijgt foto's van filmsterren of zangers terug. • *Annuschka Fontein (12), Valkenboskade 49, Den Haag*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Hobby's: judo, zwemmen, gitaar en foto's van filmsterren. • *Lies Kolmer, Mariaveld 10, Montfort (L.)*, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar, liefst uit Zuid-Limburg. • *Betsie Schut (14), Karstraat 45, Huissen (Gld.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van haar leeftijd. • *Sue Gaëde (14), P.O. Box 354, Saint John, N.B. Canada*, wil corresponderen met jongens en meisjes. Hobby's: zwemmen, lezen, postzegels, ansichtkaarten, baseball en corresponderen. • *Bonnie Zwaagstra (11), Meijerweg 23, Beneden Knijpe (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, dat op een boerderij woont. Hobby's: dieren, zwemmen, muziek. • *Emma Friedrichs (14), Waubacherweg 59, Eijgelshoven (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Nelly Verhulst (13), Marijkestraat 26, Axel (Zld.)* en *Ria Pijpelink (13), Buthdijk O 67c, Axel (Zld.)*, willen corresponderen met meisjes uit het buitenland, maar zij hebben geen adressen. Wie kan hen daaraan helpen? Hobby's: muziek, schaatsen en wandelen. • *Geertje Kanning, Noorderdiep 404, Nieuw-Buinen (Dr.)* en *Sieka v. d. Schoot, Sportlaan 102, Nieuw-Buinen (Dr.)*, willen corresponderen met twee jongens. • *Aart v. Winkelen (15), Tuinstraat 26, Sint-Annaland (Zld.)*, wil foto's van wielrenners ruilen, liefst met iemand uit België. • *Rien Soeters (13) Ring 78, Sint-Annaland (Zld.)*, wil foto's van wielrenners (geen krantefoto's) ruilen, liefst met jongens uit België. • *Hetty Dijkstra (15), Wilhelminastraat 2b, Franeker, en Piety Alkema (15), Wilhelminastraat 1, Franeker*, willen corresponderen met twee jongens van vijftien of zestien jaar. • *Peter Kramer (13), Alkmaarseweg 127, Beverwijk*, spaart postzegels van Rusland, Roemenië, U.S.A., Zuid-Amerika, Azië, Oost-Duitsland, Polen, Hongarije, Afrika, Nederland en overzeese rijksdelen, Monaco en San Marino. Hij wil graag ruilen. • *Fenny de Vroege (14), Gerard Doustraat 19, Woerden*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd uit Duitsland uit het noorden van Westfalen. Hobby's: zwemmen, lezen, natuur. • *Riet Rood (16), Benedenweg 241, Sint-Pancras (N.-H.)*, zoekt een r.k. correspondentievriend tussen zestien en achttien jaar. Hobby: moderne muziek. • *Beppie Janssen (12), Burg. Lespinassestraat 12, Heer (L.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd uit Nederland. • *Riet Bakker (13), Louise de Colignystraat 33, Noord-Scharwoude*, zoekt een r.k. correspondentievriend. • *Jan Bakker (19), Louise de Colignystraat 33, Noord-Scharwoude*, zoekt een r.k. correspondentievriendin. • *Hanneke Spijk (16), A. M. v. Schuurmanlaan 11, Amersfoort*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd of ouder uit Engeland. Wie heeft er adressen voor haar? • *Anneke v. Wissen (14), Noordpolderstraat 54, Den Haag*, en *Annie Schendeling (16), Stuwstraat 220, Den Haag*, willen corresponderen met twee vrienden of broers, liefst uit het zuiden van het land. • *René van Hattu, Koppelweg 39, Doesburg*, heeft veel dubbele lucifersmerken, die hij met jongens en meisjes wil ruilen. • *Annemieke den Haan (12), V. Speykstraat 123b, Rotterdam-3*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: tekenen, voetballen en foto's van Elvis. • *Ella de Dren (11), 's Heer-Hendrikskinderendijk 80, Goes*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Peter Schurer (14), Wateren 24, Post Zorgvliet (Dr.)*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd uit Zuid-Amerika. Talen: Duits en Nederlands. Wie kan hem aan adressen helpen? • *Herbert Plokker (14), Bonaventurastraat 61a, Rotterdam-20* en *Rob Muller (18), Bonaventurastraat 82a, Rotterdam-20*, willen corresponderen met twee vriendinnen tussen veertien en achttien jaar, niet r.k., liefst uit Den Haag of Amsterdam. Hobby's: dansen, twist, moderne muziek, foto's van filmsterren en sport. • *Geurt de Zwaan (17), Wagenweg 21, Nunspeet (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Nederland. Hobby's: lezen en fietsen. • *Diny Spoolder (12), Almeloseweg 24, Haarle gem. Hellendoorn (O.)*, wil corresponderen met een jongen van twaalf of dertien jaar. Hobby's: teenagermuziek, foto's van filmsterren en zangers, lezen, zwemmen en korfballen. • *Jan Hazenboom (14), Puttensestraat 15, Scheveningen*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Jan v. d. Broek (14), Boskoopstraat 10, Schijndel (N.-Br.)*, wil lucifersmerken ruilen met iemand uit België. • *Jan Korstanje, Tempelstraat 12, Dordrecht*, doet de volgende aanbieding: voor een speldje geeft hij tien postzegels van de hele wereld of tien sigarebandjes of vijf suikerzakjes terug. • *Adele Hoekstra, Chaineuxstraat 16, Kerkrade*, wil corresponderen met een r.k. meisje van elf jaar, liefst niet uit Limburg of Brabant. • *Rosie Pelzer (16), Pasweg 23, Schaesberg (L.)*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van zestien of zeventien jaar, liefst uit Heerlen, Hoensbroek of omgeving. Hobby's: sport, dansen en fietsen. • *Martin Soudant (11), Prinses Marijkestraat 10, Bunnik (Utr.)* en *Eddy Koster (10), Zomerstraat 4, Heerlen*, willen corresponderen met een postzegelverzamelaar tussen tien en twaalf jaar uit Suriname of de Ned. Antillen. • *Annelies Florie (11), Mariastraat 5, Nuth (L.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, liefst uit het noorden van Nederland. Hobby's: tekenen, dieren.

Wie? Wat? Waar?

ZOUT WORDT VOOR VELE DOELEINDEN GEBRUIKT, NIET ALLEEN BIJ HET TOEBEREIDEN VAN ETENSWAREN, MAAR OOK VOOR HET CONSERVEREN VAN VLEES EN VIS, HET LOOIEN VAN HUIDEN, HET FABRICEREN VAN ZEEP EN IN DE CHEMISCHE INDUSTRIE.

DIT IS DE KRATER VAN DE VESUVIUS, DE BEKENDE BERG BIJ NAPELS. DE VESUVIUS BARSTTE IN 79 NA CHRISTUS UIT, WAARDOOR DE STADJES POMPEÏ EN HERCULANEUM VERWOEST WERDEN. DE EERSTVOLGENDE UITBARSTING VOND PLAATS IN 1631.

DEZE KROKODIL, UITGEHOUWEN UIT GROENE STEEN, IS TE VINDEN IN DE RUÏNES VAN DE VILLA VAN KEIZER HADRIANUS IN DE BUURT VAN TIVOLI (ITALIË).

IN IJSLAND WORDEN DE MEESTE VERBINDINGEN MET VLIEGTUIGEN ONDERHOUDEN, OMDAT TRANSPORT OVER LAND IN DE MEESTE GEVALLEN UITERST MOEILIJK IS.

EEN EITJE VAN EEN GROTE SPRINKHAAN IS ONGEVEER EVEN GROOT ALS EEN TARWEKORREL. HET INSEKT LEGT ZIJN EIEREN IN HOEVEELHEDEN VARIËREND TUSSEN VEERTIG EN HONDERD STUKS. SPRINKHANEN ZIJN SCHADELIJKE DIEREN, OMDAT ZE EEN BEDREIGING VORMEN VOOR DE OOGST.

COCO de CLOWN

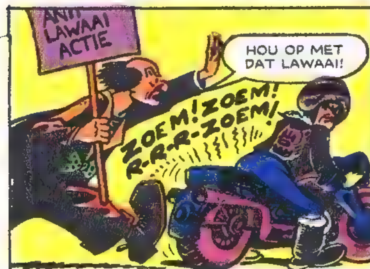

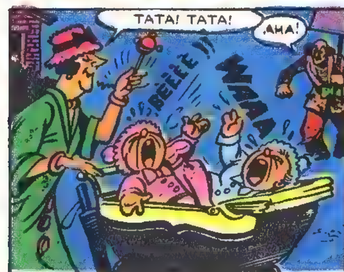

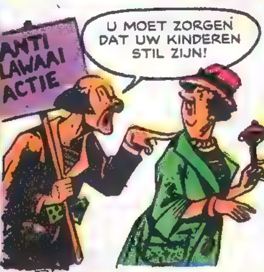

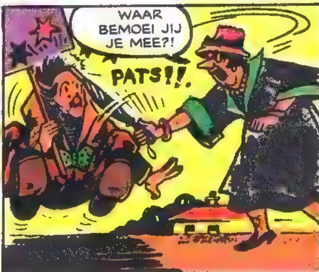

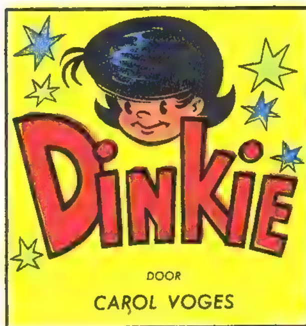

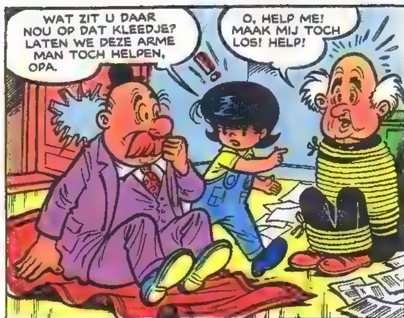

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

WAT ZIT U DAAR NOU OP DAT KLEEDJE? LATEN WE DEZE ARME MAN TOCH HELPEN, OPA.
O, HELP ME! MAAK MIJ TOCH LOS! HELP!

RUSTIG MAAR, MENEER, ALLES KOMT GOED. IK ZAL VLUG DEZE TOUWEN LOS-MAKEN. ACH, U LIJKT WEL EEN ROLLADE!

TOEN DINKIE DE TOUWEN HAD LOSGEMAAKT, WERDEN EERST DE ZWAAR BEPROEFDE ARMSPIEREN EN STIJVE BENEN WAT LOSGEZWAAID...

ENKELE FIKSE SPRONGEN BLEKEN DE VEELGEPLAAGDE MAN WEER GEHEEL OP DE BEEN TE HELPEN...

DAARNA ZONK HIJ IN EEN STOEL NEER EN RIEP:
IK BEN EEN VERLOREN MAN, BESTE REDDERS... IK BEN EEN TREURIGE DIEPE DENKER!

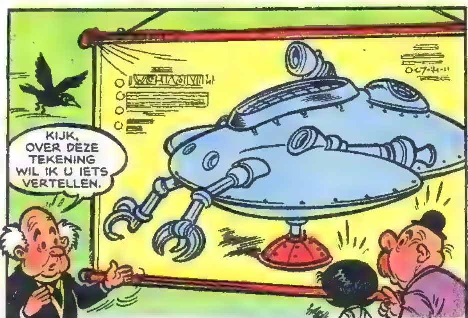

IK BEN U ZÉÉR DANKBAAR – MAAR IK BEN EEN VERLOREN GELEERDE! IK, DE BEROEMDE PROFESSOR PIECKER, BEN OVER-VALLEN, BESTOLEN EN NU EEN BEROOID MAN!

GEMASKERDE SCHAVUITEN NAMEN AL MIJN DOCUMENTEN, ZEE-KAARTEN EN WINDKRACHT-BEREKENINGEN MEE. ACH, AL MIJN WERK IS VOOR NIETS GEWEEST!

AL DIE JAREN VAN ONDERZOEKINGEN EN NASPEURINGEN... ALLES VOOR NIETS!

BESTE PROFESSOR PIECKER, U MOET ONS NU EENS RUSTIG VERTELLEN WAT ER GEBEURD IS.

VOOR IK U IETS GA VERTELLEN, KAN IK U BETER IETS LATEN ZIEN. KOMT U MAAR EENS MEE.

KIJK, OVER DEZE TEKENING WIL IK U IETS VERTELLEN.

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. In de schuur van mevrouw Leach vinden Dodey en Bobbie een oude krant.*

Ernstig ongeluk op de Oude Weg..." Dodey zweeg; dat klonk bekend.

„Nou, ga verder," zei Bobbie. „Wat was dat voor een ernstig ongeluk?"

„De Oude Weg?"

Dodey keek haar broer met grote ogen aan. „Weet je nog wel? Randy heeft ons toch verteld dat de weg die vroeger langs de Schoorstenen liep, de Oude Weg werd genoemd!"

Bobbie ging rechtop zitten. „Dat is waar ook! Dat heeft hij inderdaad gezegd! Toe, schiet op, wat staat er over dat ongeluk?"

„Niets. Het papier is precies onder die ene regel afgeknipt. Kijk, hier onderaan staat het."

„Pech gehad." Bobbie liet zich weer op de divan vallen. „Meer staat er zeker niet in?"

„Wacht even." Dodey zocht in de krant of er ook een datum in stond.

„1892," las ze hardop. „Ik kan alleen het jaartal maar vinden. En de naam van de krant moet iets met Herald zijn... Bobbie, ik heb een idee! We gaan naar de leesbibliotheek in Deer Lich en kijken of we daar die oude krant in zijn geheel kunnen vinden."

„Wel ja! Je vraagt maar gewoon naar de „iets met Herald erin" van één bepaalde dag van de driehonderdzestig dagen van het jaar 1892! Zeg, waarom vragen we niet gewoon aan Sim hoe dat ongeluk gebeurd is? Hij weet er misschien wel alles van."

„Hij was toen nog maar een kleine jongen."

„Daarom kan hij het toch wel weten."

Dodey knikte. „Zeker wel, kom mee!"

Ze haastten zich naar het huis van de familie Leach. Daar aangekomen laveerden ze voorzichtig tussen de spullen in de schuur door, maar toen ze bij het kamertje onder de hooizolder kwamen, was daar niemand meer. Ze gingen de schuur weer uit en klopten aan de deur van het woonhuis. Mevrouw Leach deed open en ze vroegen of Sim thuis was.

„Sim is er niet. Hebben jullie iets nodig in huis?"

„We wilden hem alleen maar wat vragen," legde Bobbie uit. „Maar het is niet zo erg belangrijk, geloof ik."

Dodey voelde zich wel een beetje opgelaten. Het was eigenlijk te gek dat ze zo maar hadden aangeklopt, alleen maar

omdat ze iets wilden weten over een paard dat een halve eeuw geleden was verongelukt!

„Misschien," zei mevrouw Leach, „kan ik jullie wel helpen."

„Wij. . . wij," Dodey raakte in de war, maar ze ging door, „wij willen graag iets meer weten over die geschiedenis van de Schoorstenen van het Dode Paard. Hoe die naam is ontstaan, bedoel ik. Randy zegt dat er een paard op de rotsen gevallen is en dat het is doodgevallen. Hij wist er niet zoveel van af — Randy bedoel ik — en we dachten misschien — meneer Leach is al oud — hij heeft hier al zo lang gewoond — misschien weet hij er meer van af. We waren nieuwsgierig, want u weet hoe het is. Toen we hoorden van de Schoorstenen. . ."

Dodey voelde dat haar gezicht vuurrood werd. Waarom keek mevrouw Leach haar toch zo verschrikt aan en liet ze haar maar doorpraten, terwijl ze gewoon onzin stond te kletsen? Waarom zei Bobbie niet eens wat? En die griezelige Lilie de Wit stond daar maar achter in de keuken; ze leunde op haar stok en staarde Dodey aan als. . . als een afschuwelijke heks. . .

„Het spijt me," zei Dodey. „We hadden u niet lastig mogen vallen." Ze gaf Bobbie een wenk en wilde weggaan.

„Neem me niet kwalijk," zei mevrouw Leach met een lach. „Ik wilde niet onaardig zijn. Ik begrijp heel goed dat jullie nieuwsgierig zijn en ik zou je vraag wel willen beantwoorden als ik kon. Maar het is al zó lang geleden gebeurd. Willen jullie niet even binnenkomen?" Ze maakte aanstalten om de kamerdeur open te doen.

„Dank u," zei Dodey, eveneens glimlachend. „We hebben nog het een en ander te doen. We moeten nu naar huis."

„Een andere keer dan maar." Mevrouw Leach liet de deur toen maar dicht. Ze keek de kinderen echter zeer ernstig aan. „Ga alsjeblieft toch niet bij de Schoorstenen spelen! Het. . . het is daar erg gevaarlijk."

„Dat doen we ook niet," zei Bobbie. „Vader vindt het ook niet goed."

De beide kinderen gingen zwijgend naar huis terug. Opeens stampte Bobbie kwaad op de grond en barstte los: „Vader zegt: *Niet* naar de Schoorstenen, mevrouw Leach zegt: Blijf uit de buurt van de Schoorstenen, en mevrouw Tennisson zegt hetzelfde! Niet naar de Schoorstenen, niet naar de Schoorstenen! Waarom toch niet? *Als* daar inderdaad de een of andere ouwe gek rondloopt, die op de mensen schiet, waarom halen ze die vent daar dan niet vandaan? Het is net of ze dat niet willen. Iedereen schijnt die oude man de hand boven het hoofd te houden, behalve vader natuurlijk. En zag je die brandende ogen, waarmee Lilie de Wit naar ons keek? Als blikken konden doden, zouden we al lang levenloos zijn neergevallen."

Dodeys gezicht, dat een ogenblik geleden nog vuurrood geweest was, werd plotseling zo bleek als een doek. Ze greep Bobbie bij de arm.

„Het mannetje met de veren!" zei ze. „Dat is niet gemaakt door een jongen met een zakmes. Geen sprake van! Het is gemaakt door een oude vrouw die hekserij wil bedrijven!"

HOOFDSTUK VI

De speurders gaan op pad

„Dit boek heet: Verhalen uit de bergen. Het gaat over de geschiedenis van dit gedeelte van Pennsylvania. Vader heeft het verleden winter gekocht, toen we besloten hadden om hier de zomer door te brengen. Ik had er al een paar verhalen uit gelezen, maar ik was bijna vergeten..."

Dodey pakte een dun boekje uit de sinaasappelkist, die zolang als boekenkast diende voor de boeken die ze uit Philadelphia hadden meegenomen. Terwijl Bobbie over haar schouder toekeek, bladerde ze het boek vlug door, tot ze het hoofdstuk had gevonden waar het haar om te doen was.

„Zie je wel? De mensen geloofden hier vroeger aan heksen. Een man die ergens in de Schaduwvallei woonde," las Dodey hardop voor, „ontdekte iedere morgen dat zijn varkens uit hun hokken waren losgelaten. Hij kon er maar niet achter komen, wie dat gedaan had. Hij vermoedde dat het een streek van een heks was. Daar hij echter niet wist, wie daar in de buurt een heks was, sneed hij met zijn mes de afbeelding van een vrouw in een boom. De volgende morgen stond hij vroeg op, pakte zijn geweer en schoot op het figuurtje, dat hij in de boom had uitgesneden, waarbij hij vlug de namen opnoemde van alle vrouwen uit de omgeving. De naam van de vrouw die zich aan hekserij te buiten ging, was daar blijkbaar ook bij geweest, want vanaf die dag bleven zijn varkens in het hok. Men geloofde dat men zo moest handelen om de heks haar macht te ontnemen."

„Aha!" zei Bobbie begrijpend. „Dus dát is de betekenis van ons mannetje in de stam van de pijnboom. Maar wat hebben die veren dan te betekenen? Die moeten dan zeker kogels voorstellen."

„Maar waarom is het een man? Als iemand een heks zou willen bezweren, zou ik zo zeggen dat hij een vrouw in de boom zou hebben uitgesneden."

„Misschien bestaan er ook wel mannelijke heksen," veronderstelde Dodey.

„Ach, je bent niet wijs."

Bobbie pakte het boek op. Hij las een paar regels en liet toen een minachtend gesnuif horen. „Wat een onzin! Luister! Een oude heks kan een jong meisje leren, hoe ze ook een heks kan worden. Het

„Ik kan alleen het jaartal maar vinden. En de naam van de krant moet iets met Herald zijn. . ."

„Als ze had gewild dat er iemand zou sterven, zou ze de veren wel op de plaats van het hart hebben gestoken."

meisje moet dan negen nieuwe naalden en negen nieuwe spelden in twee flessen doen. Ze moet de flessen vullen met water uit een moeras. Dan moet ze achter een schuur op een mesthoop gaan staan en de flessen flink schudden. Men geloofde dat ze zo een heks kon worden. Zeg. . ." Hij klapte het boek dicht. „Lilie de Wit! Dat is de enige vrouw hier in de buurt die op een heks lijkt. Ik kan me heel goed voorstellen dat zij, als ze op zekere dag eens een hekel heeft aan de een of andere man, zijn portret in een boom gaat kerven en er een heleboel veertjes in steekt, waarbij ze een vervloeking mompelt. Zo wil ze wraak nemen. Zo klaar als een klontje! Dat uitsnijden van figuurtjes werkt ook in omgekeerde richting; een man kan er een heks mee treffen, maar een heks kan er een man mee treffen."

„Maar wie heeft ze dan willen treffen?" peinsde Dodey. „Misschien die delver? Nee, ik geloof niet dat ze het speciaal op hem had voorzien; ze wilde iedereen treffen die naar de Schoorstenen zou gaan. En ze hééft al iemand getroffen."

„En weet je," zei Bobbie, „waarom de delver alleen maar in zijn arm werd geraakt en niet dodelijk werd getroffen? Omdat ouwe Lilie alleen maar in de armen en benen van het mannetje veren heeft geprikt. Als ze had gewild dat er iemand zou sterven, zou ze de veren wel op de plaats van het hart hebben gestoken."

Dodey huiverde. Dit klonk allemaal wel erg griezelig en fantastisch. En toch scheen het de enige uitleg te zijn voor het mannetje met de veren in de pijnboom.

„Alle mensen!" riep Bobbie opeens uit. „En Randy en ik zijn regelrecht die verdraaide plaats binnengewandeld! Jij liep toen geen gevaar, omdat je geen man bent, maar ik wed dat de oude man al klaarstond om mij of Randy in de armen of benen te schieten. Hij stond misschien al wel op het punt om de trekker over te halen! Tjee, als ik dat thuis aan de jongens vertel! Ik ben op een plek geweest die door een heks was vervloekt en ik ben er zonder een schrammetje weer vandaan gekomen! Weet je wat ik denk?" Hij leunde met zijn ellebogen op de tafel en keek Dodey met half toegeknepen ogen aan. „De oude man van de Schoorstenen is de medeplichtige van Lilie de Wit."

„Dacht je dat?"

„Ja. Hij moet de vuile werkjes voor haar opknappen. Ze heeft hem onder haar magere duim. Een vervloeking kan niet vanzelf werken, daarom houdt zij hem

daar bij de Schoorstenen verborgen om die vervloeking ten uitvoer te brengen."

„Misschien heb je wel gelijk. Maar waarom?" Dodey vond dat het allemaal veel te ingewikkeld werd. Bobbie dacht nu wel, dat hij de oplossing gevonden had, maar zij vond dat er toch een reden moest zijn om zo'n luguber verbond te sluiten. Het was ook niet mogelijk dat Lilie de delvers wilde afschrikken, want die waren niet van plan om in de buurt van de Schoorstenen te gaan werken.

„Weet je niet, waarom?" Bobbie liet zijn stem zo autoritair klinken als hij maar kon. „Dan zal ik het je vertellen."

Hij rekte zich uit en zei eenvoudigweg: „De schat! Lilie en de oude man zitten er allebei achterheen. Iedereen hier in de omgeving is doodsbang om naar de Schoorstenen toe te gaan, dus de oude man kan rustig zoeken. En als hij de schat vindt. . ." Bobbie schraapte zijn keel. . . „dan gaan ze hem delen, ieder de helft."

Na deze uiteenzetting liep Bobbie met grote passen door de kamer en ging voor het raam staan. Hij legde zijn handen op de rug en wipte goedgehumeurd van zijn hielen op zijn tenen, terwijl hij naar de bergen in de verte keek.

Dodey keek minachtend naar zijn zelfvoldane houding. Maar ze moest toegeven dat zijn theorie misschien nog niet zo gek was. Ze probeerde niet te laten merken, hoe opgewonden ze zich voelde, en zei: „Als dat zo is, meneer de speurder, dan moeten wij te weten zien te komen, waaruit de schat bestaat. En wel direct."

„Eh, ja," mompelde Bobbie zonder zich om te draaien.

„We moeten naar de leesbibliotheek," hield Dodey aan.

„Als er in die oude krant iets over een schat heeft gestaan," zei Bobbie, terwijl hij weer een normale houding aannam, „zou iedereen al in 1892 daar naar toe gehold zijn om hem weg te slepen. Bovendien heeft vader gezegd, toen we hem die oude krant lieten zien, dat hij niet dacht dat ze in die kleine bibliotheek van Deer Lich nog zo'n exemplaar zouden hebben."

„Maar we kunnen toch wel even gaan kijken. Vader wil er ook graag meer van weten. Hij zei dat het hem een interessante geschiedenis leek."

„Mij best. Maar we zullen die paar kilometer moeten lopen. Vader heeft het te druk om met ons mee naar Deer Lich te gaan."

Ze gingen naar buiten. Bobbie riep Sheila, maar de hond kwam niet.

„We kunnen haar ook wel hier laten," zei hij. „Ze zal wel bij vader zijn. Zeg," voegde hij eraan toe, „we hoeven niets tegen vader te zeggen over die heksenbeweging, hoor. Hij zou in staat zijn ons meteen weer naar Philadelphia te brengen, waar de hele zomer niets te beleven valt."

„Ik denk dat hij het al weet. Hij heeft het mannetje met de veren gezien en hij heeft dat boek ook al gelezen. Hij is pienter genoeg om het met elkaar in verband te brengen. Hij gelooft natuurlijk niet in heksen, maar hij wil er niet met ons over praten om ons niet bang te maken."

Bobbie grinnikte. „Wij zeggen niks en vader zegt niks. Zo is alles prima voor elkaar. Kom mee, we gaan naar de stad."

Het was mooi weer geworden en terwijl Dodey en Bobbie over het sintelpad liepen, praatten ze erover dat ze nu gauw eens zouden kunnen gaan zwemmen. Als het water in de baai niet meer zou koud was, zouden ze veel plezier kunnen hebben bij de dam. Ze zouden weer gaan vissen en zwaaien met het touw en later zouden ze misschien wel een kampvuur maken op de oever en vis gaan roosteren...

Door het warme weer waren de bermen van de weg veel kleuriger geworden.

Honderden bloemknoppen, die ze eerst niet eens hadden opgemerkt, waren nu opengebloeid in gele, paarse, rode en witte tinten — net zo fleurig, dacht Dodey, als het eerste schilderij dat vader deze zomer had gemaakt.

Ze kwamen over een brug en moesten toen tegen een heuvel op. In de verte zagen ze al de eerste huizen van Deer Lich.

Tot hun verrassing zagen ze Randy aankomen. Hij liep met zijn handen in zijn zakken en floot een liedje.

„Hallo," groette hij. „Waar gaan jullie naar toe?"

„We gaan naar de leesbibliotheek in Deer Lich om in een oude krant een verhaal op te zoeken over de Schoorstenen," zei Dodey.

„De Schoorstenen?"

Dodey vertelde hem van de gebroken spiegel met de geheimzinnige oude krant en ze vroeg of hij zin had om met hen mee te gaan. Randy keek erg geïnteresseerd en had er wel oren naar.

„Ja, ik ga mee. Ik heb net wat naaiwerk voor moeder afgeleverd en ik hoef niet per se direct naar huis."

Ze liepen samen verder en kwamen voorbij de eerste huizenblokken, het witte kerkje met daarachter het kerkhof, het schooltje met het ijzeren hek ervoor.

Wordt vervolgd

„Hij gelooft natuurlijk niet in heksen, maar hij wil er niet met ons over praten om ons niet bang te maken."

HET SCHATEILAND

DE KAPITEIN ONDERGING EEN ADERLATING EN MOEST IN BED BLIJVEN. TOEN GAF HIJ MIJ ZIJN GEHEIM PRIJS.

JE HEBT BLACK DOG GEZIEN, HÈ? HIJ IS EEN VAN DE SCHURKEN, DIE ACHTER MIJN ZEEMANSKIST AAN ZITTEN. IK MOET WEG, MAAR DOKTER LIVESEY HEEFT HET ME VERBODEN. LUISTER GOED. ALS IK HET ZWARTE TEKEN KRIJG, WAARSCHUW DAN ONMIDDELLIJK DE DOKTER. DAN KAN HIJ DE HELE BENDE VAN KAPITEIN FLINT HIER IN DE HERBERG ARRESTEREN.

IK WAS EERSTE STUURMAN BIJ FLINT. TOEN HIJ STIERF GAF HIJ MIJ DE PLAATS OP, WAAR HIJ EEN SCHAT BEGRAVEN HAD. MAAR ZOLANG IK HET ZWARTE TEKEN NIET KRIJG EN DE ZEEMAN MET HET ENE BEEN NIET KOMT OPDAGEN, HOUD JE JE MOND, BEGREPEN?

WAT IS HET ZWARTE TEKEN, KAPITEIN?

DAT IS EEN WAARSCHUWING. IK ZAL HET JE WEL VERTELLEN ALS IK HET KRIJG. HOUD JE OGEN WIJD OPEN, JONGEN. JE ZULT ER GEEN SPIJT VAN HEBBEN.

KORT DAAROP OVERLEED MIJN VADER EN IK WAS ZO ONDER DE INDRUK, DAT IK VOORLOPIG NIET MEER AAN HET VERHAAL VAN DE KAPITEIN DACHT. DEZE WAS AL WEER OP DE BEEN EN HAD ZIJN OUDE LEVEN WEER OPGEVAT. OP EEN KEER, TOEN IK BUITEN BEZIG WAS, NADERDE ER EEN VREEMDELING...
IS HIER IEMAND DIE EEN ARME BLINDE KAN ZEGGEN WAAR HIJ ZICH BEVINDT?
U BENT BIJ DE „ADMIRAAL BENBOW", DE HERBERG AAN DE BLACK-HILLBAAI.

BRENG ME DIRECT BIJ DE KAPITEIN!
DAT DURF IK NIET! DE KAPITEIN WIL GEEN BEZOEK!

GEEN GEINTJES, JONGEN, OF IK ZAL JE MORES LEREN!

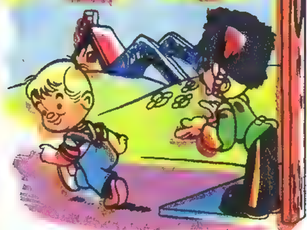

BLIJF MAAR RUSTIG ZITTEN, BILL. IK KOM JE ALLEEN MAAR EEN VERRASSING BRENGEN!
NOODGEDWONGEN BRACHT IK HEM BIJ DE KAPITEIN.

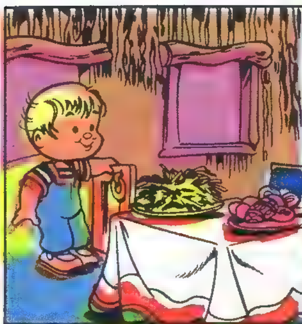

HIJ OVERHANDIGDE DE KAPITEIN, DIE MET STOMHEID GESLAGEN SCHEEN TE ZIJN, EEN GEVOUWEN PAPIERTJE. MET VERRASSENDE ZEKERHEID VOND DE BLINDE DAARNA ZIJN WEG NAAR DE DEUR...

ZE KOMEN OM TIEN UUR. IK HEB NOG MAAR ZES UUR!

DE KAPITEIN STOND OP, BEGON HEEN EN WEER TE ZWAAIEN EN VIEL VOOROVER OP DE GROND. DE VOORSPELLING VAN DOKTER LIVESEY WAS UITGEKOMEN... INTUSSEN BESEFTEN MIJN MOEDER EN IK HOE GEVAARLIJK DE SITUATIE DOOR DE DOOD VAN DE KAPITEIN GEWORDEN WAS. OM TIEN UUR ZOUDEN DE ZEESCHUIMERS KOMEN OM ZICH VAN DE INHOUD VAN DE ZEEMANSKIST MEESTER TE MAKEN...

IK KON DOKTER LIVESEY NIET GAAN WAARSCHUWEN, OMDAT MIJN MOEDER DAN ALLEEN MOEST BLIJVEN. DAAROM BESLOTEN WE SAMEN IN HET NABURIGE DORP HULP TE HALEN.
IK ZAL DOKTER LIVESEY WAARSCHUWEN.
HELAAS WAS ER NIEMAND DIE MET ONS MEE WILDE GAAN. DE NAAM FLINT ALLEEN DEED DE MENSEN KLAPPERTANDEN VAN ANGST.
H. ROTGANS

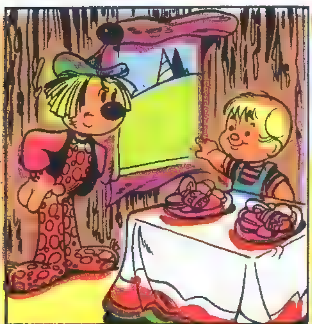

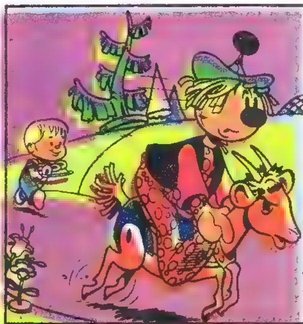

Op een dag ging Tim theedrinken bij Willie Stropop. „Denk eraan dat je je netjes gedraagt, hoor," zei Tommie. „Maak je maar geen zorgen. Ik zal eraan denken," zei Tim.

Toen Tim bij Willie Stropop kwam, was deze niet in zijn huis. Tim ging naar binnen en zag een bord met gebakjes en een bord met stro staan. Het stro gooide hij uit het raam.

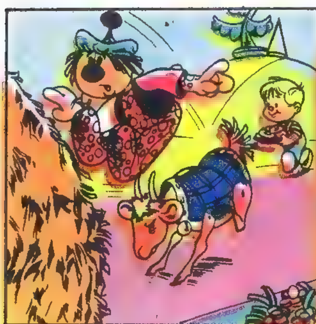

Hij haalde een ander bord met gebakjes uit de keuken en toen Willie binnenkwam, zei hij: „Dat stro heb ik maar weggegooid. Daar hebben we toch niks aan." „Lieve help," riep Willie uit.

Willie sprong vlug door het raam en belandde precies op de rug van Gerrit de geit, die er meteen vandoor ging. Tim kwam naar buiten met een bord met gebakjes en rende achter Gerrit aan.

Opeens bleef Gerrit staan en het gevolg was dat Willie pardoes in een berg stro schoot. Tim riep: „Willie, ik heb de gebakjes meegebracht." „Maar ik eet alleen stro," jammerde Willie.

Toen begon hij opeens te lachen. „Ha, ha, ik zit boven op een hele berg stro," riep hij uit. En hij begon meteen te eten. Tim ging bij hem zitten en deed zich te goed aan de gebakjes.

Speur mee met *Dick Drent!*

OP EEN AVOND WAREN DICK EN JIM IN EEN CAFÉ GETUIGE VAN EEN TELEFOONGESPREK.

MET DE POLITIE? ER IS HIER EEN ONGELUK GEBEURD!

KAN IK HELPEN?

HARRY DE NACHTWAKER IS GESTRUIKELD EN TEGEN DIE AUTO GEVALLEN. HIJ IS DOOD!

Café

LATEN WE NAAR HEM TOE GAAN!

JIM ONTDEKTE IETS VREEMDS.

DICK, HIJ DRAAGT LEREN PANTOFFELS!

JA, DIE HAD HIJ ALTIJD AAN IN ZIJN HUISJE!

DICK GING IN HET WACHTHUISJE KIJKEN EN ZEI:

U LIEGT! ER IS GEEN ONGELUK GEBEURD! HARRY IS VERMOORD!

HOE WIST DICK DIT?

HEVIG GESCHROKKEN ZEI DE MAN:

IK HEB HET NIET GEDAAN! JOE CLARK EN ZIJN MAAT ZIJN DE DADERS! ZE HEBBEN OP HET TERREIN GOUDEN MUNTEN GEVONDEN. ZE KOMEN AANSTONDS!

DICK LIET JIM IN HET CAFÉ ACHTER EN WACHTTE DE DADERS OP.

HAD DIE NACHTWAKER MAAR NIET NEERGESLAGEN!

ZEUR NIET! NIEMAND ZAL ONS VERDENKEN ZOLANG DIE CAFÉHOUDER NIKS LOSLAAT!

DE MANNEN STAPTEN UIT EN KWAMEN EVEN LATER TERUG MET EEN KIST.

DANK ZIJ DEZE GOUDEN MUNTEN ZIJN WIJ BINNENKORT RIJK!

TOEN KWAM DICK TE VOORSCHIJN.

BLIJF WAAR JE BENT!

WE ZIJN VERRADEN! KOM MEE!

DE MANNEN PROBEERDEN TE ONTKOMEN, MAAR DICK GREEP VLIEGENSVLUG EEN TAKEL.

WACHT EVEN, JOE!

SCHIET OP!

EVEN LATER REED EEN POLITIEAUTO HET TERREIN OP.

WAT GEBEURT HIER? WE HOORDEN IETS OVER EEN ONGELUK!

HET WAS GEEN ONGELUK! HET WAS MOORD!

DE TWEE MANNEN BEKENDEN AL GAUW.

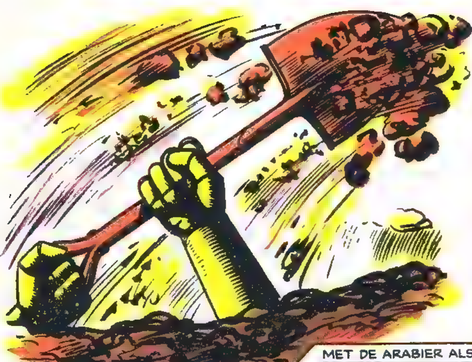
WE ONTDEKTEN DIE KIST MET MUNTEN BIJ HET GRAVEN. DE NACHTWAKER KWAM ACHTER ONS GEHEIM...

HIJ WOU DIE VONDST AANGEVEN, DAAROM SLOEG IK HEM NEER!

EVEN LATER VROEG JIM:

HOE WIST JE DAT HET GEEN ONGELUK WAS?

IN HET WACHTHUISJE STONDEN EEN PAAR LAARZEN. DE NACHTWAKER ZOU MET DIT WEER NOOIT VRIJWILLIG OP ZIJN PANTOFFELS NAAR BUITEN ZIJN GEGAAN!

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE ZOCHTEN HUN VRIEND BILL DRAYTON, DIE ONTVOERD WAS DOOR DE SCHORPIOEN. IN DE STAD M'FANU BRACHT EEN EZELDRIJVER HEN OP EEN SPOOR...

MET DE ARABIER ALS GIDS REDEN DE VRIENDEN DOOR DE STAD.

IK ZAL U WIJZEN WAAR IK HET HORLOGE GEVONDEN HEB.

VOLGENS MIJ HEEFT BILL HET EXPRES VERLOREN.

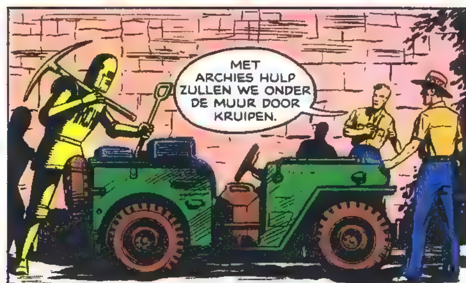

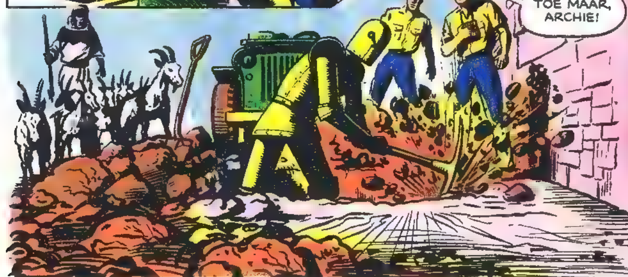
ARCHIE DIE DE JEEP BESTUURDE, REMDE ONMIDDELLIJK.

VOORZICHTIG GINGEN DE VRIENDEN NAAR DE POORT.

OP SLOT! LAAT JE ARCHIE DE BOEL FORCEREN?

NEE, DAT IS TE GEVAARLIJK!

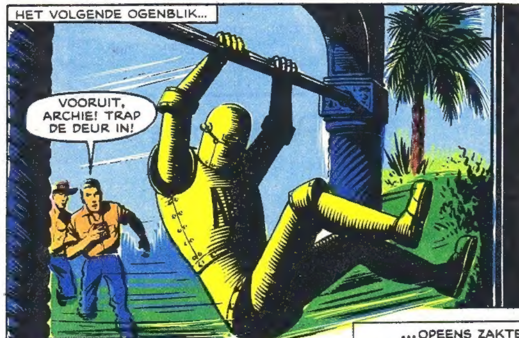

EN ZO KWAMEN ZE OP DE BINNENPLAATS.
DIT HUIS LIJKT WEL EEN FORT!
OF EEN GEVANGENIS!

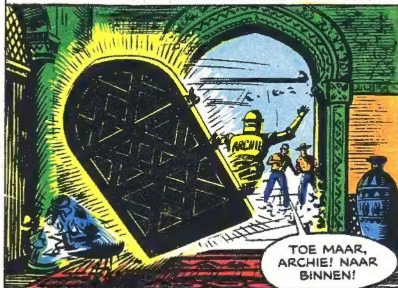

OPEENS VERSCHEEN ER IEMAND VOOR EEN RAAM.
TED! KEN!
ALLE MENSEN! HET IS BILL!

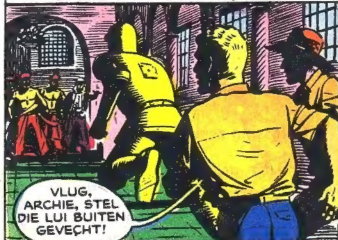

MAAR VLAK DAAROP...
JE VRIENDEN KUNNEN JE NIET MEER HELPEN, DRAYTON!

EEN GRIMMIGE ARABIER ZEI:
BRENG HEM WEG! EERST ZULLEN WE MET ZIJN VRIENDEN AFREKENEN!

TED, KEN EN ARCHIE RENDEN NAAR HET HUIS.
WE MOETEN HEM HELPEN!
VLUG, BILL IS IN GEVAAR!

HET VOLGENDE OGENBLIK...
VOORUIT, ARCHIE! TRAP DE DEUR IN!

ONDER DONDEREND LAWAAI BEZWEEK DE DEUR.
ARCHIE
TOE MAAR, ARCHIE! NAAR BINNEN!

ZE STORMDEN DE HAL IN, MAAR...
VLUG, ARCHIE, STEL DIE LUI BUITEN GEVECHT!

...OPEENS ZAKTE DE VLOER ONDER DE VRIENDEN WEG.
PAS OP!
VERDWIJN UIT MIJN OGEN, BLANKE HONDEN!

ZE GLEDEN EEN ONBEKENDE DIEPTE IN.
TED, PAS OP! ER IS WATER DAAR BENEDEN!

Wie puzzelt er mee?

Kruiswoordpuzzel

van Paul Wagenaar in Hoogvliet:

Dit is een doorlopende kruiswoordpuzzel zonder zwarte vakjes. Je moet dus zelf de lengte van de woorden bepalen.

Horizontaal:

1. Vrije tijd
2. Gast — spijskaart
3. Loot — muzieknoot — bijwoord
4. Groot water — vreemde munt (afk.) — rivier in Italië
5. Niemand uitgezonderd — water in Utrecht
6. Rijden — en andere (afk.)
7. Koninklijke marine (afk.) — vlaktemaat — gewicht
8. Meubelstuk — tennisterm

Verticaal:

1. Dierenverkoopplaats
2. Atmosfeer (afk.) — oude lengtemaat — familielid
3. Keukengerei — niet dapper
4. Kunst (Latijn) — opstootje — muzieknoot
5. Maanstand — voegwoord — deel van een Franse ontkenning — lengtemaat
6. Ogenblik — kippenloop — dier
7. Voorzetsel — Gelderse gemeente — een zekere
8. Hoog bouwwerk in Nederland

Optelsom

LOOP + REST = ROLSTOEP

Een echt rekenvraagstuk is dit natuurlijk niet. Om de oplossing te vinden ga je als volgt te werk. Je hutselt de letters van de eerste twee woorden (elk afzonderlijk) net zo lang door elkaar tot je twee andere goede woorden gevonden hebt. Samen vormen ze dan een woord, dat uit dezelfde letters als het derde bestaat.

Tovervlechtwerk

1. Lange smalle vaan, die ook wel samen met een vlag gebruikt wordt.
2. Drassig land zonder afwatering
3. Zeerover
4. Bekende zangvogel

Als je van links naar rechts de goede woorden hebt ingevuld, kun je dezelfde woorden van boven naar beneden lezen.

Wie weet het?

1. TAPIR
   a. Dikhuidig dier
   b. Dolk
   c. Oosterse tovenaar

2. MONOGRAM
   a. Alleenspraak
   b. Oude naam voor grammofoon
   c. In elkaar gevlochten beginletters van een naam

3. REKRUUT
   a. Bijvoeglijk naamwoord dat ernstig betekent
   b. Wederzijds, wederkerig
   c. Pas opgekomen soldaat

4. CONDOR
   a. Naaldboom
   b. Vogel in Zuid-Amerika
   c. Slang

BROKAAT
   a. Antiek geldstuk
   b. Zijden stof, met zilver en goud doorweven
   c. Grote drinkbeker

6. PAMFLET
   a. Gedrukt geschrift van kleine omvang
   b. Dorre, boomloze vlakte
   c. Herdersfluit

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Muurtje metselen

WARENHUIS
TERRARIUM
MOTORFIETS
LENTEBODE

De eerste lettergrepen van boven naar beneden vormen het woord WATERMOLEN.

Verborgen spreekwoorden

GEDULD OVERWINT ALLES
WIE WAAGT, DIE WINT
MOED VERLOREN, AL VERLOREN

Dubbelwoorden

1. WALS is een dans, maar ook een rol om iets te pletten.
2. VLUCHT is ontsnapping, maar ook bedoelt men ermee het vliegen.
3. STOMP is een vuistslag, maar ook betekent het afgeknot.
4. ARM is een lichaamsdeel, maar ook betekent het behoeftig.
5. PALM iseen boom, maar ook een deel van de hand.
6. HAAST is spoed, maar ook betekent het bijna.

Welk woord

1. UIL, want dit is een nachtroofvogel en de andere niet.
2. WASHINGTON, want dit is geen hoofdstad van een Europees land zoals de andere steden.
3. KOMKOMMER, want dat is geen bladgroente zoals de andere gewassen.

Raadsel

OTTER, kotter, botter, dotter.

Een-woord-rebus

OP - ZET - TELIJK. Dus: OPZETTELIJK

Visitekaartje

van Rudie Ramkema in Landsmeer:

E. E. Vut
Horst

Welk beroep heeft deze heer?

Dierepuzzel

Je kent natuurlijk wel het stekelvarken en het stekelbaarsje, twee heel verschillende dieren, die echter beide het woord „stekel" in hun naam hebben. Nu kunnen bepaalde BOKKEN, UILEN, ARENDEN, KARPERS en MARTERS ook zo'n aanduiding aan het begin van hun naam hebben en wel bij alle namen die genoemd zijn, bestaande uit hetzelfde woord. Welk woord is dat?

Oplossing zoekplaatje van bladzijde 3

Er zijn acht duidelijke verschilpunten tussen de twee tekeningen. Het zijn: de wolken - de struiken - de vingers - de pet - de rand langs de boot - het roer - de waterdruppels - de vishaak.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

ENIGE FRAGMENTEN VAN RODIN'S "BURGERS VAN CALAIS"

17 NOVEMBER 1917 STIERF DE FRANSMAN AUGUSTE RODIN, EEN VAN DE GROOTSTE BEELDHOUWERS TER WERELD. RODIN WERD IN ZIJN TIJD NIET GEWAARDEERD, WAT HIJ ZICH ERG AANTROK. ZIJN BEKENDSTE BEELDHOUWWERKEN ZIJN „HET BRONZEN TIJDPERK", „DE DENKER", „DE KUS" EN „DE BURGERS VAN CALAIS". RODIN GENOOT OOK BEKENDHEID ALS SCHRIJVER EN TEKENAAR.

19 NOVEMBER 1828 OVERLEED DE BEROEMDE OOSTENRIJKSE COMPONIST FRANZ SCHUBERT. HIJ WAS TOEN EENENDERTIG JAAR. SCHUBERT WAS EEN MEESTER IN HET COMPONEREN VAN LIEDEREN, TERWIJL OOK ZIJN KAMER- EN SYMFONISCHE MUZIEK ZEER BEKEND IS. ZIJN BEROEMDSTE COMPOSITIES ZIJN HET FORELLENKWARTET, DE SYMFONIE IN B (DE ONVOLTOOIDE) EN DE MUZIEK UIT DE OPERETTE „DAS DREIMÄDLERHAUS".

18 NOVEMBER 1421 WOEDDE ER BOVEN NEDERLAND EEN ZWARE STORM, DIE TWEE DAGEN DUURDE. GROTE STUKKEN LAND KWAMEN ONDER WATER TE STAAN. ZESTIEN DORPEN WERDEN VERWOEST, MENSEN EN VEE KWAMEN IN DE GOLVEN OM. DOOR DEZE OVERSTROMING, DIE BEKENDSTAAT ALS DE ELISABETHSVLOED, ONTSTOND DE BIESBOSCH, EEN AANTAL RIVIEREILANDEN BIJ DORDRECHT.

15 NOVEMBER 1533 RUKTE FRANCISCO PIZARRO AAN HET HOOFD VAN TWEEHONDERD MAN TROEPEN DE INKASTAD CAJAMARKA BINNEN. HET DOEL VAN ZIJN TOCHT WAS PERU VOOR DE SPAANSE KONING TE VEROVEREN. PIZARRO WAS AL JONG IN DIENST GETREDEN ALS SOLDAAT IN HET SPAANSE LEGER. DOOR MOED EN ONVERSCHROKKENHEID WERKTE HIJ ZICH OP TOT GOUVERNEUR VAN EEN KOLONIE IN PANAMA. DAAR HOORDE HIJ VERHALEN OVER EEN RIJK GOUDLAND IN HET ZUIDEN, WAARMEE PERU WERD BEDOELD. PIZARRO BESLOOT EEN EXPEDITIE UIT TE RUSTEN EN DIT LAND TE VEROVEREN. HIJ KREEG HIERVOOR TOESTEMMING VAN KONING KAREL V VAN SPANJE EN OP 28 JANUARI 1531 VERTROK HIJ MET HONDERDTACHTIG MAN VOETVOLK, ZEVENENDERTIG RUITERS EN ENIGE KANONNEN. IN PERU AANGEKOMEN STUURDE PIZARRO ZIJN BROER FREDERIK MET EEN AANTAL RUITERS NAAR DE INKAVORST ATAHUALPA OM HEM VOOR EEN BEZOEK UIT TE NODIGEN. DE INKA'S, DIE NOG NOOIT BLANKEN GEZIEN HADDEN, HIELDEN HEN VOOR GODDELIJKE WEZENS. TOEN ATAHUALPA BIJ PIZARRO OP BEZOEK KWAM, WERDEN HIJ EN ZIJN GEVOLG VANUIT EEN HINDERLAAG OVERVALLEN. IN DE STRIJD DIE VOLGDE VIELEN RUIM TWEEDUIZEND SLACHTOFFERS. ATAHUALPA WERD GEVANGENGENOMEN. ALS LOSPRIJS BOOD HIJ EEN KAMER VAN ZEVEN BIJ VIJF METER AAN, GEHEEL GEVULD MET GOUD. PIZARRO AANVAARDDE DE LOSPRIJS, MAAR VERMOORDDE DE VORST DAARNA. PERU WERD TOT SPAANS BEZIT VERKLAARD. DUIZENDEN AVONTURIERS EN GELUKZOEKERS TROKKEN HET LAND BINNEN. DE BEVOLKING WERD MISHANDELD EN BEROOFD. PIZARRO WERD IN 1541 DOOR LANDGENOTEN VERMOORD.

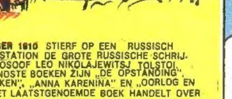

19 NOVEMBER 1942 WERD DOOR DE RUSSEN BIJ DE STAD STALINGRAD EEN TEGENAANVAL INGEZET TEGEN DE DUITSERS, DIE DE STAD BEZET HADDEN. DEZE AANVAL, EEN KEERPUNT IN DE TWEEDE WERELDOORLOG, ZOU PAS EINDIGEN IN BERLIJN. BIJ STALINGRAD WERD ONDER ZEER MOEILIJKE OMSTANDIGHEDEN GEVOCHTEN. ER WOEDDEN HEVIGE SNEEUWSTORMEN EN DE TEMPERATUUR WAS GEMIDDELD DERTIG GRADEN ONDER NUL. DE DUITSE TROEPEN, DIE SLECHT GEVOED EN GEKLEED WAREN, WAREN NIET OPGEWASSEN TEGEN DE RUSSEN DIE HEN HADDEN OMSINGELD. DE DUITSE DICTATOR HITLER VERBOOD GENERAAL VON PAULUS UIT TE BREKEN EN TERUG TE TREKKEN. IN TOTAAL VERLOREN TWEEHONDERDDUIZEND VAN DE DRIEHONDERDDUIZEND DUITSE SOLDATEN HET LEVEN.

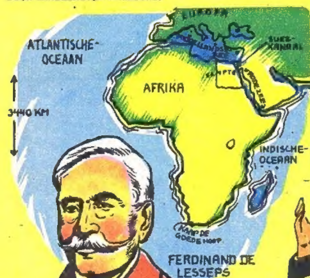

20 NOVEMBER 1910 STIERF OP EEN RUSSISCH SPOORWEGSTATION DE GROTE RUSSISCHE SCHRIJVER EN FILOSOOF LEO NIKOLAJEWITSJ TOLSTOI. ZIJN BEKENDSTE BOEKEN ZIJN „DE OPSTANDING", „DE KOZAKKEN", „ANNA KARENINA" EN „OORLOG EN VREDE". HET LAATSTGENOEMDE BOEK HANDELT OVER DE TOCHT VAN NAPOLEON NAAR RUSLAND. HET WORDT ALGEMEEN BESCHOUWD ALS EEN MEESTERWERK UIT DE WERELDLITERATUUR. ER IS AL VERSCHEIDENE KEREN EEN FILM VAN GEMAAKT.

16 NOVEMBER 1869 WERD HET SUEZKANAAL GEOPEND. DIT HONDERDTWEEËNZESTIG KILOMETER LANGE KANAAL, ONTWORPEN DOOR FERDINAND DE LESSEPS, VERBINDT DE MIDDELLANDSE ZEE MET DE RODE ZEE. HET HEEFT EEN BREEDTE VAN TACHTIG METER EN EEN DIEPTE VAN TIEN METER DERTIG. IN HET KANAAL ZIJN OP NEGEN PLAATSEN VERBREDINGEN GEMAAKT, WAAR GROTE SCHEPEN ELKAAR KUNNEN PASSEREN.

16 NOVEMBER 1831 OVERLEED DE DUITSER KARL VON CLAUSEWITZ. DEZE MAN BESCHREEF IN TIEN BOEKEN DE VERSCHILLENDE WIJZEN VAN OORLOGVOEREN (STRATEGIE), DIE VOORAL IN DUITSLAND ZIJN TOEGEPAST. ZIJN BOEKEN WORDEN OOK IN ONZE TIJD NOG WEL GEBRUIKT.

20 NOVEMBER 1947 WERD HET HUWELIJK GESLOTEN TUSSEN KONINGIN ELIZABETH II VAN ENGELAND EN DE HERTOG VAN EDINBURGH, PRINS PHILIP.

21 NOVEMBER 1783 MAAKTE DE FRANSMAN DE ROZIER MET ALS PASSAGIER RIDDER D'ORLANDES DE EERSTE VRIJE VLUCHT MET EEN LUCHTBALLON. DE BALLON STEEG DOORDAT HIJ WAS GEVULD MET WARME LUCHT. DEZE LUCHT WERD VERWARMD DOOR EEN VUUR, DAT ONDER DE BALLON BRANDDE EN DAT DOOR DE TWEE MANNEN TIJDENS DE VLUCHT GESTOOKT WERD. DOOR DIT VUUR BRANDDEN ER NU EN DAN GATEN IN HET OMHULSEL VAN DE BALLON; MET BEHULP VAN NATTE SPONSEN WIST MEN DIT EUVEL TE VERHELPEN. NA EEN VLUCHT OVER PARIJS OP EEN HOOGTE VAN HONDERD METER LIET MEN HET VUUR UITGAAN, WAARDOOR DE BALLON DAALDE. DE TWEE ZWART BEROOKTE BALLONVAARDERS WERDEN ALS HELDEN ONTVANGEN.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.